

KONTEYNER ZAAFI*

İSAHAG UYGAR ESKİCİYAN, 1982'de karardı.

Kitapları:

Aşağıdan Seveceğim Ülkeyi (Şiir, Arkadaş Z. Özger İlk Kitap Ödülü 2013); *Pause Anıtı* (Öykü, 2014); *Metropol Ninnisi* (Öykü, 2015 Selçuk Baran Öykü Ödülü); *Zift* (Roman, 2016)

*SEL YAYINCILIK / ÖYKÜ

*SEL YAYINCILIK

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 861

ISBN 978-975-570-867-6

KONTEYNER ZAAFI

İsahag Uygur Eskiciyan

Öykü

© İsahag Uygur Eskiciyan, 2017

© Sel Yayıncılık, 2017

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Bilge Sancı

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Mayıs, 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

İsahag Uygur Eskiciyan

Konteyner Zaafı

Öykü

*Kelimeler insanın düşündüğü şeyi mahvediyor,
kâğıt insanın düşündüğü şeyi gülünç hale getiriyor.*

Thomas Bernhard

*Kireç Ocağı
Çeviren: Esen Tezel*

Beni Afiyetle Yemelerine

İlkokul üçüncü sınıfta, sıra arkadaşım beslenme saatinin ikinci dakikasında sağ elimi yedi. Sesim istemsiz yükselince sıra arkadaşım ağladı ve öğretmen bana çok kızdı. Özür dilememe rağmen, benimle bir daha konuşmadı ama fırsat buldukça beni yedi. O günden sonra beni yemek isteyenler karşısında sesim hiç çıkmadı. İkinci bir özür dilememek için uzuvlarım yenilirken oyuncaklarımı aklıma getirdim. Büyüyünce ki erken büyüdüm ve oyuncaklarım da beni erken terk etti, dünya savaşlarında ölen insanların sayısını hesapladım durdum. Sağ kolumun omuz hizasına kadar yendiğini annem bana banyo yaptırdığı sırada fark etti. Ben de olanı olduğu gibi anlattım. Sağ elimi yedirdiğim sıra arkadaşımın ve diğer sınıf arkadaşlarımın önce beslenme saatlerinde, sonra teneffüslerde ve serviste beni yediklerini anlattım. Annem çok kızdı. Tokat attı bana. Ondan da özür diledim ama diğer özre benzemedi. Olanları akşam annemden dinleyen babam daha da çok kızdı bana. Birkaç tokat da ondan geldi yüzüme. Saçımı çekti ve kulağımı. Ondan

özür dileyemedim, dudağım patladığı için konuşamıyordum. Olanı olduğu gibi anlatarak hata yaptığımı anlayınca hikâyeye anlatmaya başladım. Onlar da hikâyeyi yedi.

Okulumu değiştirdiler. Yeni okuldaki ilk günümde üst dudağımı yedirdim. Biraz canım yandı. Öğretmen anlayacak ve bana özür diletcek diye çok korktum. Annem yeni arkadaşlarımla aramın nasıl olduğunu, hep sordu. Seni yemeye çalışan var mı, demeye getiriyordu. Yenilmiş bir uzvumu fark eder gibi olduğu her defasında yeni bir hikâyeye anlattım. Böylece tokattan ve babamdan kurtarıyordum kendimi. Proje ödevimizi evinde yapacağımız arkadaşımı sigara almaya gönderen babası, bacaklarımın arasını yedi ve galiba sırf ödeşmek için bana pantolonunda sakladığı bir uzvunu yedirdi. Proje ödevimizi tamamladığımız o bir hafta boyunca sol bacağı, leğen kemiği dâhil, arkadaşımın babası tarafından yenildi. Arkadaşım ise yanaklarımdan her gün bir ısırık aldı. Projeden en yüksek notu da biz.

Göğüslerimden birini bir yaz günü sahilde sabahlarken yedirmiş olduğumu fark ettiğimde bakkalın uyuşuk oğlu dişlerini kürdanla kariyordu. Afiyet olsun, dedim. Çok güzeldi, dedi. Diğer göğsümü ise komşumuza, arabada üç kadeh köpeköldüren şaraptan sonra yedirdim. Sesim çıkmadı ama devriye gezen polisler bunu görünce baldırlarımdan tatmak istedi. Ben sadece tadımlık alacaklarını düşünürken afiyetle doydular, üzerine sigara bile yaktılar.

Okullar bitti, işe başladım. Boynumun kıldan ince ve etten mahrum olması kasiyeri olduğum bankada müdürün ısırıklarını engelleyemedi. Akşam mesaisine kaldığımız bir gün dişlerini tenimde hissettiğimde, etimi tuzlu sevebilir diye mi hafifçe terledim? Emin olamadım. Sonra bankadan memur arkadaşlarım bir bir belimi, ayaklarımı, omuzları-

mı yemeye başladılar. Her gün birinin yemeğiydim ve özür dilememek için sesim çıkmıyordu. Oysa annem ve babam çok uzaktı ve de öğretmenlerim artık yoktu. Yine de büyük bir dikkatle ses çıkarmamak için didindim. Ta ki sıra yüreğime gelene kadar. Yüreğimi yemeye çalışsan, her gün göz göze gelmek için çabaladığım iş arkadaşım oldu. Ama hiç göz göze gelemedik. Tam gözlerini tutturdum derken onun gözleri başka taraflarıma iniyordu. Ben sadece gözlerini görmek istiyordum ve bundan dolayı parayı yanlış sayıyordum. O günlerde kasam açık vermeye başladı. Müdür, ifadem almak için odasına çağırdı. Tutanakları imzaladığım sırada saçlarımı, kürek kemiğimi ve kalçamı yedi. Tutanaklar iyice arttı.

Bir gün gözünü bir türlü tutturamadığım iş arkadaşım beni yemeğe davet etti. Akşama. O gün kasam çok açık vermesin diye müdürden izin istedim. Çenemi yiyerek beni gönderdi. Akşam için hazırladım. Süslendim. İlk defa ne giysem diye uzun uzun düşündüm. Çok defa deneme yaptım aynanın karşısında. Kafam iyice karışınca yazı tura atarak eledim elbiseleri. Bazen paranın dediğini yapmadım. Sonunda seçtim birini. Yanlış seçim yaptığımı pizzacıya gideceğimizi öğrenince anladım. Neyse ki küçük boy pizza istemiştik. Çıktık. Ne yapalım, ne edelim diye düşünürken evimde bulduk kendimizi. Gözlerini bir tuttursam ne güzel olacaktı ama olmuyordu. Yüreğim hızlı atıyordu ilk defa. İçecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa geçtim. Şarap açtım. Yanına biraz gravyer peyniri ve fındık koydum. Tepsiyle geldim, kanepede yanına oturdum.

Diğerleri gibi beni parça parça yese belki acımayacaktı canım. Aslında buna da ses çıkarmayacaktım ama yürek diğer diğere benzemiyordu. Dişleri değir değmez acıyla

bastım ığlığı. Ben ığlığı bastım, o ise ayasıyla ağzıma sıkıca... İşte o an ilk defa göz göze geldik ve nefesim kesilene kadar gözlerine baktım.